

Valittajan mukaan valituksenalainen tuomio loukkaa puolustautumisoikeuksien ja prosessuaalisen lojaalisuuden periaatetta myös sen vuoksi, että siinä todetaan, että SMHV saattoi ilmoittaa valittajalle joukon tosiseikkoja todeten, että se aikoi perustaa hylkäävän päätöksensä näihin seikkoihin, ja saatuaan tämän jälkeen valittajan näitä seikkoja koskevat kirjalliset huomautukset, päätti poiketa niistä ainakin osittain ja perustaa päätöksensä erilaiseen tosiseikkojen ja käsitteiden arviointiin antamatta valittajalle mahdollisuutta esittää minkäänlaisia huomautuksia.

Valittaja väittää perusteen toisessa osassa, että yleinen tuomioistuin ei ole noudattanut perustelua koskevaa vaatimusta, koska valituksenalaisessa tuomiossa ei voitu pitää riittävästi perusteluna ensimmäisen valituslautakunnan tekemää päätöstä 7 artiklan 1 kohdan b alakohdan soveltamisesta. Kyseisessä päätöksessä ei yksilöidä mitään asiakirjoista, joihin se perustuu, eikä todeta, että todisteisiin ei ole tarpeen viitata, koska ensimmäinen valituslautakunta oli väitetysti tukeutunut ”käytännön kokemuksesta tehtyihin päätelmiin”. Se, että SMHV ja yleinen tuomioistuin käyttivät perusteena epävarmoja tosiseikkoja ja asiakirjoja, vaikuttaa haitallisesti sekä puolustautumisoikeuksiin että edellä mainittuun asetuksen N:o 40/94 73 artiklassa tarkoitettuun perustelua koskevaan vaatimukseen.

Valittaja väittää toisessa perusteessaan, että yleinen tuomioistuin on rikkonut asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan b alakohtaa. Vaikka valittaja oli todisteiden avulla osoittanut, että tavaramerkki, jonka rekisteröintiä on haettu, muodostuu hyvin luonteenomaisista seikoista, jotka erottavat sen selvästi muista markkinoilla olevista muodoista, yleinen tuomioistuin ainoastaan toisti SMHV:n esittämät epämääräiset ja yleiset kiellot ja totesi, että tavaramerkki, jonka rekisteröintiä haettiin, ei ollut erottamiskykyinen. Sen mukaan yleinen tuomioistuin käytti ankarampaa tavaramerkin erottamiskyvyn arviointiperustetta kuin perinteisempien tavaramerkkien tapauksessa. Sen mukaan valituksenalaisella tuomiolla loukattiin siis sääntöä, jonka mukaan tavaramerkin erottamiskykyä on arvioitava konkreettisesti. Toisaalta kun yleinen tuomioistuin katsoi, että kuluttajien enemmistö ei pitänyt tavaramerkin omintakeista ulkoasua seikkana, joka on hyödyllinen asianomaisen kuohuviinin alkuperän määrittämisessä, vaan käyttää mieluummin etikettiä viitteenä, se ei antanut suojaa tavarantoiminnan muodon, vaikka tästä mahdollisuudesta säädetään nimenomaisesti asetuksen 4 artiklassa.

Valittajayhtiö väittää kolmanneksi, että yleinen tuomioistuin toimi asetuksen 40/94 7 artiklan 3 kohdan vastaisesti, koska valituksenalaisessa tuomiossa esitetään vaatimus siitä, että tavaramerkki, jonka rekisteröintiä on haettu, tulisi käyttönsä vuoksi erottamiskykyiseksi siten, että sitä olisi käytetty jokaisessa unionin jäsenvaltiossa. Kun yleinen tuomioistuin ei tunnustanut sitä, että tavaramerkki olisi tullut erottamiskykyiseksi sen vuoksi, että

merkittävä osa asianomaisesta kohderyhmästä tunnistaa sen, vaikka se samalla myönsi, että valittajan tavaramerkki oli saavuttanut tämän erottamiskyvyn ainakin Espanjan alueella, se esitti kohtuuttoman ja epätasällisen säännön asianomaiseen asetukseen nähden.

(¹) EYVL 1994, L 11, s. 1

(²) EUVL L 78, s. 1

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Verwaltungsgerichtshof (Itävalta) on esittänyt 12.7.2010 — Zollamt Linz Wels

(Asia C-351/10)

(2010/C 274/14)

Oikeudenkäyntikieli: saksa

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Verwaltungsgerichtshof

Pääasian asianosaiset

Valittaja: Zollamt Linz Wels

Valittajan vastapuoli: Unabhängiger Finanzsenat Außenstelle Salzburg

Asian käsitteelyyn osallistuva osapuoli: LAKI D.O.O.E.L.

Ennakkoratkaisukysymykset

- 1) Onko 2.7.1993 annetun komission asetuksen N:o 2454/93 (jäljempänä tullikoodeksiasetus), (¹) sellaisena kuin se on muutettuna 4.5.2001 annetulla komission asetuksella N:o 993/2001, 558 artiklan 1 kohtaa, luettuna yhdessä 555 artiklan 1 kohdan c alakohdan kanssa, tulkittava siten, että kyseessä on kulkuvälineen kielletty käyttö sisäisessä liikenteessä jo silloin, kun tavarat lastataan ja kuljetus alkaa, jos kaupallisesti käytetyille ajoneuvoille on myönnetty sisäistä liikennettä koskeva lupa kahden jäsenvaltion välillä ja jos tavarat otetaan kuljetettaviksi toisessa näistä jäsenvaltioista, mutta määränpää (suunniteltu purkamispaikka) on jossain muussa kuin jommassakummassa jäsenvaltiossa eikä lupaa ole myönnetty muiden jäsenvaltioiden osalta?

- 2) Mikäli ensimmäiseen kysymykseen vastataan myöntävästi, onko 12.10.1992 annetun neuvoston asetuksen N:o 2913/92 (tullikoodeksi) ⁽²⁾ 204 artiklan 1 kohdan a alakohdasta, luettuna yhdessä 215 artiklan kanssa, tulkittava siten, että siinä tapauksessa tullivelka syntyy jäsenvaltiossa, jossa tavarat otetaan kuljetettavaksi, ja tämä jäsenvaltio on toimivaltainen perimään tuontimaksut, vaikka vasta lastin purkamisen yhteydessä todettaisiin, että kuljetus on tapahtunut jäsenvaltiossa, jonka osalta ei ole myönnetty lupaa sisäiseen liikenteeseen?
- 3) Mikäli ensimmäiseen kysymykseen vastataan myöntävästi, onko lisäksi yhteisestä arvonnäverojärjestelmästä 28.11.2006 annetun neuvoston direktiivin 2006/112/EY ⁽³⁾ 61 artiklaa tulkittava siten, että tuonti tapahtuu tässä tilanteessa jäsenvaltiossa, jossa tavarat on otettu kuljetettavaksi, ja että tämä jäsenvaltio on toimivaltainen perimään tuonnista liikevaihtoveron, vaikka vasta lastin purkamisen yhteydessä todettaisiin, että kuljetus on tapahtunut jäsenvaltiossa, jonka osalta ei ole myönnetty lupaa sisäiseen liikenteeseen?

⁽¹⁾ EYVL L 253, 11.10.1993, s. 1.

⁽²⁾ EYVL L 302, 19.10.1992, s. 1.

⁽³⁾ EUVL L 347, 11.12.2006, s. 1.

suutta koskevista vähimmäisvaatimuksista 2.6.2008 annetun kuningaan asetuksen 8–13 §, joissa säädetään sähkölaitteistojen ja sähkölaitteiden valmistusta ja niihin työntekijöiden suojaamiseksi liitetyistä suojalaitteista koskevista vaatimuksista, teknisiä standardeja ja määräyksiä ja tietoyhteiskunnan palveluja koskevia määräyksiä koskevien tietojen toimittamisessa noudatettavasta menettelystä 22.6.1998 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 98/34/EY ⁽¹⁾ 1 artiklan 11 alakohdassa tarkoitettuja teknisiä määräyksiä, joita koskevat ehdotukset on annettava tiedoksi kyseisen direktiivin 8 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan nojalla?

- 2) Ovatko kansalliset oikeussäännöt, kuten edellä mainitun 2.6.2008 annetun kuningaan asetuksen 8–13 §, edellä mainitun direktiivin 98/34/EY 1 artiklan loppuosassa tarkoitettuja toimenpiteitä, jotka jäsenvaltiot arvioivat tarpeelliseksi henkilöiden ja erityisesti työntekijöiden suojelun varmistamiseksi tuotteita käytettäessä ja jotka eivät vaikuta tuotteisiin?

⁽¹⁾ EYVL L 204, s. 37.

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Conseil d'État (Belgia) on esittänyt 19.7.2010 — Scrl Intercommunale Interrosane ja ASBL Fédération de l'industrie et du gaz (Synergrid) v. Belgian valtio

(Asia C-361/10)

(2010/C 274/15)

Oikeudenkäyntikieli: ranska

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Conseil d'État

Pääasian asianosaiset

Kantajat: Scrl Intercommunale Interrosane ja ASBL Fédération de l'industrie et du gaz (Synergrid)

Vastaaja: Belgian valtio

Ennakkoratkaisukysymykset

- 1) Ovatko kansalliset oikeussäännöt, kuten riidanalaisen työpaikoilla olevien tiettyjen vanhojen sähkölaitteistojen turvalli-

Kanne 27.7.2010 — Euroopan komissio v. Espanjan kuningaskunta

(Asia C-375/10)

(2010/C 274/16)

Oikeudenkäyntikieli: espanja

Asianosaiset

Kantaja: Euroopan komissio (asiamiehet): virkamiehet G. Braun ja E. Adsera Ribera)

Vastaaja: Espanjan kuningaskunta

Vaatimukset

- Kantaja vaatii, että Espanjan kuningaskunnan todetaan jättäneen noudattamatta osakkeenomistajien eräiden oikeuksien käyttämisestä julkisesti noteeratuissa yhtiöissä 11.7.2007 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2007/36/EY ⁽¹⁾ 15 artiklan mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole asetetussa määräajassa antanut direktiivin noudattamisen edellyttämiä lakeja, asetuksia ja hallinnollisia määräyksiä tai ainakaan ilmoittanut niitä komissiolle.